

1924 a v tento den zahájeno. Neboť úspěšnému uplatnění zmatku čís. 4, který snad nezachováním lhůty nastal, brání ustanovení předposledního odstavce Šu 344 tr. ř. Stížnost omezuje se na povšechnou, nikterak konkrétně nedoličenou výtku, že ve zkrácené lhůtě nebyla možná dostatečná příprava obžalovaných a důkladná porada jejich s obhájci, avšak ani netvrdí, tím méně dokazuje, že obžalovaní (obhájci) nemohli z příčiny nezachování lhůty uplatňovati skutečnosti nebo průvody, jichž uplatňování a navrhování bylo by zachování lhůty umožnilo. Ani jinak není ze spisů vidno, že by se byli obžalovaní po uplynutí lhůty mohli úspěšněji hájiti, než se beztak stalo. Provedení hlavního přelíčení před uplynutím zákonné lhůty pro přípravu nemohlo tedy míti škodlivý pro obžalované účinek na konečné rozhodnutí.

Třebaže zákon přechováváním rozumí více než pouhé poskytnutí pobytu toliko přechodného a netajeného (rozhodnutí sb. č. 4012), nepředpokládá zákon, aby pobyt zločincův v příbytku pachatelově trval nepřetržitě delší dobu, a nelze z pojmu přechovávání obzvláště vyloučiti opětné poskytování noclehu zločinci, děje-li se tak tajně a za účelem, aby zločinec nebyl orgány bezpečnostní služby přistižen mimo dům v době noční, které potulování se na ulicích a v přírodě již samo o sobě vzbuzuje podezření. Proto nezáleží na okolnosti, v návrhu tvrzené, že přechovávání B-a L-ovou netrvalo delší dobu, a nezáleželo by ani na okolnosti, teprve ve stížnosti uplatňované, že B. chodil k L-ové pouze příležitostně jako ke své milence, kterážto okolnost poukazuje ostatně v podstatě jen k pohnutce, z jaké L-ová B-a přechovávala.

### Čís. 1696.

**Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. proti útisku a na ochranu svobody ve shromážděních.**

**Činnosti, jimiž lze spáchat trestné zmaření nebo rušení zákonně svolaného shromáždění, jsou v Šu 4 zákona uvedeny výčetmo.**

**Rušení nebo maření křikem, zpěvem nebo jinakým hřmotěním spadá sem tehdy, je-li tato činnost zřejmým výrazem neuposlechnutí formálních nařízení, která, vztahující se ku průběhu schůze, vydána jsou osobami, k řízení a k zachování pořádku povolanými.**

(Rozh. ze dne 14. července 1924, Zm I 392/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Humpolci ze dne 5. března 1924, osvobozujícím obžalované z obžaloby pro přestupek Šu 4 zákona proti útisku a na ochranu svobody ve shromážděních, byl porušen zákon.

### Důvody:

Podle četnických oznámení klade se obžalovaným za vinu, že dne 26. srpna 1923 v D., shromáždění, svolané s povolením příslušné po-

lické správy organizaci čsl. strany lidové v D. na prostranství před farní budovou, na které plakáty zváni byli »lidovci«, úmyslně, k tomu napřed smluveni, rušili a konečně zmařili křikem, voláním, pokřikováním a hlomozem, ačkoli farář S., ustanovený svolavatel k řízení shromáždění a k zachování pořádku v něm, napomenul nejprve všeobecně shromážděné odpůrce a pak jednotlivce opětovně ke klidu a k slušnému chování, a pozvaný řečník přečetl § 4 zákona proti útisku a na ochranu svobody ve shromáždění a dokonce farář S. k uklidnění navrhl, voliti za předsedu přítomného tajemníka čsl. strany lidové, s nímž shromáždění z větší části souhlasilo. Rozsudkem okresního soudu v Humpolci ze dne 5. března 1924 byli obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby, že dne 26. srpna 1923 v D. sami nebo ve spojení s jinými zmařili neb rušili tábor lidu, zákonně svolaný organizací čsl. strany lidové, zabráněním nebo ztěžováním přístupu osobám oprávněným k účastenství, neoprávněným vniknutím, zatlačením osob přítomných nebo osob, k řízení a k zachování pořádku povolaných, aneb neuposlechnutím jejich formálních nařízení, vztahujících se k průběhu shromáždění, a že tak spáchali přestupek §u 4 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. Soud přijal jen za prokázáno, že dne 26. srpna 1923 v D. pořádán byl před kostelem tábor lidu, svolaný organizací čsl. strany lidové v D., na který jako řečníci pozváni byli poslanec A., říd. učitel M. a tajemník O. z J., že tábor zahájen byl farářem S-em, který pak udělil slovo říd. učiteli M-ovi, a že, sotva tento promluvil několik slov, obžalovaný M. začal tleskati rukama a počal se smáti a v zápětí na to volal obžalovaný M.: »Volit předsednictvo, tábor není správně zahájen, dříve se nesmí mluvit, dokud nebude zvoleno předsednictvo«, a že tábor lidu křikem a hlomozem byl zmařen, 2. že po pronesení věty řečníkem, řídícím učitelem M., kterému udělil slovo farář S.: »Církev římskokatolická udělala mnoho dobrého pro český národ«, povstal křik a volání, proč se nevolí předsednictvo, a v tomto hluku a vřavě nemohl řečník dále mluvit, 3. že obžalovaní křičeli, smáli se a tleskali rukama. Výrok sprostňující odůvodňuje větou, že soud nenabyl přesvědčení o vině obžalovaných z té příčiny, že prostředky zmaření nebo rušení shromáždění jsou v zákoně (§u 4 zákona proti útisku a na ochranu svobody na shromážděních) jmenovitě označeny a že pouhé maření křikem, voláním, pokřikováním a jinakým hřmotem nepostačuje. O odvolání, jež včas podal veřejný obžalobce co do viny proti tomuto rozsudku krajský jako odvolací soud v Hoře Kutné uznal právem, že se zamítá jako bezdůvodné, při čemž se poukazuje na rozhodovací důvody prvního soudce, které v odvolacím řízení změny nedoznaly a zákonu odpovídají.

Rozsudky byl porušen zákon. Jest ovšem správné, že § 4 zákona označuje výčetno činnosti, jimiž lze spáchat trestné zmaření nebo rušení zákonně svolaného shromáždění, a že křik, pokřikování, volání nebo jinaké lomození v tomto §u jako taková činnost uvedena nejsou. Než soudy přehlížejí, že zákon spatřuje trestné zmaření neb rušení — a i v tom směru rozšiřuje ochranu svobody shromáždění, §em 15 zákona ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák. dosud poskytovanou — již v pouhém neuposlechnutí formálních nařízení, která, vztahující se ku průběhu shromáždění, vydávána jsou osobami, k řízení a k zachování pořádku povolanými. Třebaže tedy p o u h é rušení nebo maření křikem,

zpěvem neb jinakým lomozením ani s hlediska Šu 4 zákona o útisku nepostačuje, bude přece i křik, volání neb jiné hřmotění možno podřaditi tomuto předpisu, jsou-li zřejmým výrazem neuposlechnutím dotyčných formálních nařízení. V tomto směru první soudce zjišťuje, že tábor zahájen byl farářem S-em, který pak udělil slovo řídícímu učiteli M-ovi, a že sotva tento promluvil několik slov, obžalovaný M. začal tleskati rukama, počal se smát a v zápětí na to volal: »Volit předsednictvo, tábor není správně zahájen, dříve se nesmí mluvit, dokud nebude zvoleno předsednictvo«, a že tábor lidu křikem a hlomozem byl zmařen. Svědek Josef S., o jehož výpověď mezi jiným zjištění toto se opírá, však také udal, že napomenul učitele M-a, aby byl klidný, a vybízel též ostatní přítomné ke klidu, aby se mohla schůze odbývati. Rozsudek též cituje výpověď svědka Františka B-ho, který seznal, že farář S. a poslanec A., ujišťovali pokrokovce, že dostanou slovo, jakmile se tábor uklidní, ale pokrokovci trvali na tom, aby zvoleno bylo předsednictvo, a křičeli, že tábor není správně zahájen, a že to činilo na svědka dojem, že zamýšleli tábor lidové strany rozbít. Svědek A. potvrdil, že obžalovaný M. i po přečtení předpisů Šu 4 zákona svědkem a po výzvě k řídícímu učiteli M-ovi, by pokračoval v přednášce, pokračoval ve výkřicích: »Volte předsednictvo«. Dle výpovědi svědka A-ho uvolili se svolavatelé schůze, po případě jejich zástupcové, zvoliti předsednictvo, farář S. prohlásil, že se bude voliti předsednictvo, navrhl předsedu, s čímž lid ve většině souhlasil, ale druhá strana nesouhlasila, zejména volal učitel M.: »Dejte hlasovat proti«, a zdvihal obě ruce do výšky a ostatní straníci za ním, načež povstala znova hrozná vřava, trvající déle než hodinu, pročež farář S., vida, že vše jest marné, prohlásil tábor lidu za skončený. Podle těchto zjištění, a výsledků průvodního řízení, možno v odmítání volení předsedy a v pokračování ve shromáždění, jakož i v pozdějším konstatování výsledku volby předsedy a v pokusu pokračovati ve shromáždění za předsednictví zvoleného předsedy spatřovati formální nařízení povolaných osob, vztahujících se k průběhu shromáždění, a ve křiku atd., neuposlechnutí těchto nařízení. Soudy tedy, nechávající při právním posouzení děje bez povšimnutí shora uvedená zjištění a výsledky průvodního řízení, porušily zákon v Šu 4 zákona, patrně jen následkem svého nesprávného právního stanoviska, které mělo též v zápětí, že soudy opomenuly zvláště také zjištění vztahu jednotlivých činů k formálním nařízením osob k řízení a zachování pořádku povolaných, jakož i úmyslu, jímž obžalovaní byli vedeni při pokřikování a hřmotění. Bylo proto zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou podle Šu 33 tr. ř. k zachování zákona, po rozumu §§ 292 a 479 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo.

#### Čís. 1697.

**Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).**

**Odložil-li soud za podmínek Šu 6 čís. 4 zákona a Šu 265 tr. ř. podmíněčně výkon druhého trestu, ač mu bylo známo, že obžalovaný byl již pro prvý čin podmíněčně odsouzen, vyřkl tím, že oba tresty mají býti**